

Helyi Téma szerkesztősége
Budapest

Tisztelt Szerkesztőség!

A mai kormánypárti politikusok elszámoltatásának (pontosabban: börtönnel való fenyegetésének) kampányába a Helyi Téma is bekapcsolódott. Az akcióba sajnálatos módon belekeverte személyemet, szitokszóként emlegetve a nevemet.

Lapjuk 2009. április 8-i számának „tények” (!) című rovatában, *Eleméry Máté* főszerkesztő-helyettes tollából interjú jelent meg *Pozsgay Imrével*. Nem világos: konkrétan milyen minőségében kérdezték Pozsgay Imrét? Persze akármilyenben (volt kommunista, majd szocialista, aztán MDF-es politikusként és ma is – bár más fertályon – politizáló emberként, vagy jelenleg is, éltes kora ellenére politológiával foglalkozó, még hivatalban levő egyetemi tanárként) a kérdésekre *tájékozottan* kellene reagálnia. Semmiképpen nem lehetne eszköz a hangulatkeltésre, és vissza kellene utasítania, hogy bárkit eszközként használjanak fel: rajta, tehát Pozsgay Imrén keresztül.

Kép a cikkből. Pozsgay: lenne politikai és jogi lehetőség a bűnösök felelősségre vonására!

Mindkét helytelen attitűdre vannak példák. Különböző állítások után a riporter szóba hozta a nevemet, „ügyesen” belekevert mindabba, amit korábban az állami vagyont elherdáló politikusok bűneiről mondott. Ehhez is készségesen csatlakozott Pozsgay Imre. Annak ellenére, hogy ezúttal is látnivalóan hiányozhatnak az ismeretei. Pedig politológus egyetemi tanárként tudnia kell könyveimről (*A HÁLÓ – Két leszámolás, Bilincs és póráz – A Gyorskocsi utca*), honlapomról és annak cikkeiről és dokumentumairól. Ahogy szerintem joggal feltételezhető lenne, hogy szakterületéből adódóan figyelemmel kíséri a médiát és ismeri a magyar valóságot. És az is hogy a kormányzat működéséről fogalma van.

Pozsgay Imre a „gyors” kormányfő-váltás szokatlan magyarázata után, amikor „érveinek” ő maga mond többször ellent, a riporterrel eljutnak „a 7, vagy akár 19 év” elherdált

állami vagyona visszaszerzésének kívánságáig. Számomra érdekes, sőt örvendetes, hogy ez a nem különösebben eredeti kívánság éppen *Vitézy Tamás* lapjában, a Heti Témában olvasható.

A gondolat értékéből azonban levon, hogy ezt kizárólag a politikusokra értik, a klientúrákra viszont nem. A visszaszerzést elszámoltatással akarják elérni. (Eközben az ellenzék vezetői nem eljárásról, hanem börtönről, nem elszámolásról, hanem valójában leszámolásról nyilatkoznak.) A visszaszerzési kívánság erejéből levon az is, hogy a riporter számára kétséges: alkalmas-e a jogrend azon politikusok elszámoltatására, akik az állami vagyont hűtlenül kezelték vagy éppen önérdékből elherdálták/olcsón felvásárolták? Kellene persze egy kicsit ismerni a jogot: pl. ki követhet el hűtlen kezelést? Ki lehet vagyongazdálkodó? Az sem jut eszükbe, hogy évek óta *egyik párt országgyűlési képviselőit sem adta ki a parlament, hogy a büntetőeljárást le tudják folytatni. Nyilván ártatlanul is kockázatosnak érezhetik, hogy bíróság elé álljanak.*

Pozsgay ugyan kijelenti, hogy nem ismeri a konkrét törvényeket, de mégis válaszol. Sajnos az alkotmányt sem ismeri. Legalábbis az ártatlanság védelmét (pl. *bűnösök* felelősségre vonásáról beszél), a mentelmi jogot, a tisztességes eljáráshoz való jogot. Megtalálja viszont a miniszterelnök-váltás „okát”: időhúzásra, elévülésre akarnak játszani a szocik. (Érdekes módon most arra hivatkozik Pozsgay: mi van a büntetőeljárásról szóló törvényben, holott két sorral feljebb még azt állította, nem ismeri.)

Ami az elévüléssel való magyarázatot illeti, Pozsgaynak tudnia kell(ene), hogy a börtönről való sorozatos ellenzéki kijelentések ellenére a szocialisták vezetői és a kormánypárti sajtó általában *úgy tesznek, mintha nem lenne ilyen veszély*. Sőt nemcsak *nyugtatgatják* magukat, hanem *belefojtják* az aggódókba a szót. Rendszerint képtelenek kommunikációjukban különválasztani az *elszámoltatást*, amitől az félhet, akinek takargatnivalója van, a *leszámolástól*, amitől az félhet csak igazán, akinek nincs takargatnivalója, de rátették a célt. Olyan is tarthat, aki helyzetéből adódóan el sem követhette volna azt a bizonyos cselekményt. (Pl. nem volt vagyongazdálkodó, utólag „értelmezik” annak.)

Ha van politikai akarat és nyomás, leszámolásra kerülhet sor. Ahogy ez nálam történt.

Emiatt is vissza kell utasítanom, hogy az állami vagyon hűtlen kezelőjeként, az egyetlen e címen elítéltként, valójában az állami vagyon elherdálójának szimbolikus figurájaként engem jelöljenek meg. A tények körébe tartozik: a nyolc évig tartott eljárás alatt több tucat ügyben folyt nyomozás ellenem, ahol a fogáskeresés érdekében többször is változott a minősítés.

Ennek ellenére és a folyamatos politikai és médianyomás, lejáratás, előzetes letartóztatással is sugallt prejudikáció dacára a gyanúk és a vádak többsége alól felmentettek.

A vádban megfogalmazott anyagi *hátrányokról* sorban derült ki, hogy valójában jelentős *előnyök*. A lejárt állami tartalékokból értékesített cukor és liszt nem *638 millió forint hátrányt* okozott, hanem *550 millió forint nyereséget* hozott. A kukoricaexport-támogatási rendelet nem 200 millió forint kárt okozott, hanem 35 milliárd (vagyis 35.000 millió) forint hasznot eredményezett. A reklámszerződéseknél megdőlt a 800 millió forint kár hipotézise, a bíróság elismerte, hogy anyagi hátrány biztosan nem érte a vállalatokat. Stb.

Teljes felmentésemet azonban ilyen körülmények között – ártatlanságom ellenére – (eddig) nem sikerült elérnem. Nem vették figyelembe a minden kérdésre választ adó fellebbezést, azt valósággal lesöpörték, félresöpörték. Két kisebb ügyben (repülőjegy, illetve

megbízási szerződés) megalapozatlan tényállítás, a bizonyítási indítványok és a vonatkozó törvények figyelembe nem vétele és hibás minősítés alapján harmadfokon elítéltek hűtlen kezelésért.

A nagy nyomás ellenére az első és a másodfokú bíróságok *nem jutottak egyetértésre* abban, hogy történt-e hűtlen kezelés, sőt az egyik ügyben bűncselekmény hiányában az ítéletábra felmentett. Az ellentétes döntések miatt folytatódott a per harmadfokon, a Legfelsőbb Bíróságon. Ott mindkét ügyben hátrányomra döntöttek. Annak az abszurditásnak az alapján is, miszerint az ország legnagyobb minisztériumában minden döntést (!) egyszemélyben én hoztam volna. (Vagyis: évi több tízezer döntést.) Ennek cáfolatára azt a lehetőséget sem adták meg, hogy beszerezték volna az aktafedeleket, amelyeken a rájegyzések bizonyítják: a döntési mechanizmus nem változott, a döntéselőkészítés kollektíven folyt. Minderről olvashatnak honlapomon: *Nyolc év után: bizonyítékok nélkül elítélve*.

Két és fél éves államtitkári működésem alatt számomra a legfontosabb volt a minisztérium sikeres működése, az állami vagyon gyarapítása. Valamennyi FVM-es cég nyereséges lett, ami példátlanul nagy eredmény ahhoz képest, hogy az ÁPV Rt. agrárportfóliójába tartozó vállalatok nagyrészt veszteségesek (voltak). A TIG Kht-nak, amikor hozzánk, az FVM-be került 1, 8 milliárd forint vesztesége volt, amikor távoztam 1, 8 milliárd forint volt a nyeresége. (A következő évben újból veszteséges lett: ekkor már 5 milliárd forinttal.) Torgyán József felkérésére, egy csapat részeként szerepem volt abban, hogy a Ferenccváros finanszírozását részben üzleti alapokra helyezve és főleg a gazdálkodásban szigorú takarékoságot elérve az FTC megmenekült az anyagi csódtól, az FTC és a labdarúgó-kft. nyereséges lett. Bár az agráriumot rengeteg kár érte (árvíz, belvív, jégverés, orosz és délkelet ázsiai pénzügyi válság stb.), az ágazat mégis jól teljesített. Sőt 2001-ben 23, 4 százalékkal nőtt a mezőgazdasági termelés volumene. Új exportpiacot nyitottunk (Japán), Közép-kelet Európából mi értük el, hogy oda nyershúst szállíthatunk. Az orosz exportot 35 milliárd forinttal növeltük.

Nem értem: miért lenne még mindig érdekelt a „polgári oldal” a lejárásomban? Azt sem értem persze: miért léptek fel így ellenem? Nem tudták, hogy ezzel saját maguk ellen dolgoznak? Hiszen ezzel önmagukat is lejáratták, lejáratták. A módszerekkel is és a sugalmazással is. És miért ártanak még mindig nekem?

Kérem, szíveskedjenek leveletem eljuttatni Pozsgay Imrének; örülnék, ha ő is reflektálna.

Válaszukat, észrevételeiket várom.

Budapest, 2009. április 22.

Üdvözlettel:

Dr. Szabadi Béla

Forrás: honlap

<http://www.szabadibela.hu/>